

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Danielou Břízovou Ratajovou LL.M.,
v právní věci

žalobce: ppar. Bc. P. M. narozený
bytem
zastoupený advokátem Mgr. Janem Vargou
sídlem Fügnerovo nám. 1808/3, 120 00 Praha 2

proti
žalované: Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti, IČO: 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2,
za níž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení částky 120 500 Kč s příslušenstvím,

takto:

- I. Žaloba, jíž se žalobce domáhal zaplacení částky 48 816 Kč, se zastavuje.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 51 184 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žaloba, jíž se žalobce domáhal zaplacení částky 20 500 Kč, se zamítá.
- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 24 684 Kč k rukám právního zástupce žalobce, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 21. 12. 2016 se žalobce domáhal na žalované zaplacení přiměřeného zadostiučinění ve výši 120.500 Kč za nemajetkovou újmu, která mu měla vzniknout vedením nezákonného trestního stíhání jeho osoby, které bylo zahájeno dne 12. 2. 2015, kdy bylo žalobci Generální inspekcí bezpečnostních sborů sděleno podezření ze spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Žalobce dále uvedl, že rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 (dále jen „OS“) ze dne 28. 7. 2015, sp. zn.: [REDAKCE] byl žalobce dle ustanovení § 226 písm. a) trestního řádu zproštěn návrhu na potrestání. Proti uvedenému rozhodnutí podal státní zástupce odvolání v neprospěch žalobce, o němž Městský soud v Praze, coby soud odvolací, dne 05. 11. 2015 rozhodl tak, že dle ustanovení § 258 odst. 1 písm. b), c), trestního řádu, napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému rozhodnutí. Navazujícím rozsudkem ze dne 15. 01. 2016 OS opětovně zprostil žalobce návrhu na potrestání dle § 226 písm. a) trestního řádu. Proti uvedenému rozhodnutí opět podal státní zástupce odvolání v neprospěch žalobce, o němž Městský soud v Praze dne 9. 3. 2016 rozhodl tak, že napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a věc opět vrátil OS, coby soudu I. stupně k novému rozhodnutí. V navazujícím rozsudku ze dne 17. 05. 2016 OS opět zprostil žalobce návrhu na potrestání dle § 226 písm. a) trestního řádu; uvedený rozsudek OS ze dne 17. 05. 2016 nabyl právní moci dne 8. 6. 2016. Žalobce dále uvedl, že předmětné trestní stíhání trvalo po dobu 16 měsíců, přičemž žalobci v důsledku nezákonného trestního stíhání vznikla nemajetková újma spočívající zejména v poškození jeho dobrého jména, narušení jeho soukromého a společenského života a rovněž mělo dopad do jeho pracovní sféry. Žalobce dále k jednotlivým zásahům uvedl, že žil ve společné domácnosti se svojí družkou, s níž uvažoval o založení rodiny, nicméně v důsledku zahájení a vedení nezákonného trestního stíhání museli společné plány odložit, neboť se obávali o společnou budoucnost, byť žalobci nehrozilo uložení nepodmíněného trestu, je zřejmé, že by v případě jeho odsouzení nemohl nadále vykonávat službu [REDAKCE], u níž byl v té době zaměstnán po dobu [REDAKCE]t. K tomu dále žalobce uvedl, že po dobu trestního stíhání byl postaven mimo službu a jeho příjem byl snížen na 50%; vedení nezákonného trestního stíhání tedy mělo dopad i do ekonomické stránky jeho života. Družka žalobce přitom [REDAKCE] a mohla si tedy přivydělávat pouze příležitostně formou brigád. Žalobce byl v dané době neustále podrážděný, zadumaný a nechtěl hovořit se svojí družkou o budoucnosti, omezil svá setkání s přáteli, špatně spal, nekomunikoval se svým okolím. Žalobce dále tvrdil, že jeho okolí zaznamenalo, že žalobce nepracuje, pročez omezil i společenské akce, aby nemusel čelit dotazům ostatních, proč nechodí do práce. S ohledem na skutečnost, že byl žalobce postaven mimo službu a po dobu 14 měsíců neměl žádnou pracovní náplň, tak neměl ani kontakt s kolegy, přičemž v okolí žalobce známo, za co byl trestně stíhán. Žalobce se dále obával, že v případě jeho odsouzení by byl povinen uhradit školné ve výši cca 150 000 Kč, což by pro něj bylo likvidační. Žalobce rovněž pocíťoval, že se ocitl v „válce soudů“. Žalobce dále uvedl, že nebyl trestně stíhán vazebně. K požadované částce 120 500 Kč dospěl tak, že požadoval 250 Kč za každý den, přičemž trestní stíhání probíhalo po dobu 482 dní.
2. Žalovaná v podání doručené soudu dne 04. 12. 2017 se žalobou nesouhlasila a navrhla její zamítnutí. Žalovaná uvedla, že podáním, doručeným dne 25. 11. 2016 žalobce uplatnil nárok na náhradu nemajetkové újmy z důvodů a výše uvedeného v žalobě u žalované, přičemž žalovaná jeho požadavku částečně vyhověla, a to co do výše 48 816 Kč. Žalovaná stručně popsala průběh trestního stíhání žalobce a konstatovala, že v daném případě došlo k vydání nezákonného rozhodnutí a dále uvedla, že žalobci hrozil trest odnětí svobody v délce trvání 1 až 5 let, přičemž státní zástupce opakovaně navrhoval uložení trestu odnětí svobody při spodní hranici s podmíněným odkladem v trvání nejméně po dobu 2 let a uložení zákazu

činnosti spočívající v zákazu výkonu služebního či zaměstnaneckého poměru u bezpečnostních sborů. Uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody tedy nehrozilo, přičemž trestní stíhání trvalo po dobu 16 měsíců, což dle žalované nebyla nepřiměřeně dlouhá doba. S ohledem na okolnosti případu tedy žalovaná považovala adekvátní výši zadostiučinění, kterou poskytla ve výši 48 816 Kč.

3. V podání doručeném soudu dne 2. 7. 2018 (krátkou cestou během jednání dne 3. 7. 2018) žalobce vzal svou žalobu částečně zpět co do výše 48 816 Kč, a to z toho důvodu, že žalovaná dne 4. 9. 2017 zmíněnou částku žalobci zaplatila.
4. Podáním doručeným soudu dne 17. 7. 2018 žalobce k výzvě soudu doplnil srovnání s odškodněním poskytnutým poškozeným osobám v jiných skutkově obdobných případech.

K částečnému zastavení řízení:

5. Jak uvedeno shora, dne 2. 7. 2018 žalobce vzal částečně svou žalobu zpět, a to ve výši 48 816,- Kč. Důvodem byla skutečnost, že žalovaná zmíněnou částku žalobci zaplatila. Tuto skutečnost soud zjistil rovněž ze schvalovací doložky plnění na základě mimosoudního vypořádání nároku na odškodnění ze dne 31. 8. 2017, kterou žalovaná dala příkaz k platbě zdejšímu žalobci.
6. Podle § 96 odst. 1 o.s.ř. žalobce může vzít za řízení zpět návrh na jeho zahájení, a to zčásti, nebo zcela. Podle § 96 odst. 2 věty první o.s.ř. platí, že je-li návrh vzat zpět, soud řízení zcela, popřípadě v rozsahu zpětvzetí návrhu zastaví. Dle § 96 odst. 3 a odst. 4 o.s.ř. pak platí, že jestliže ostatní účastníci se zpětvzetím návrhu z vážných důvodů nesouhlasí, soud rozhodne, že zpětvzetí návrhu není účinné. To však neplatí, dojde-li ke zpětvzetí návrhu dříve, než začalo jednání.
7. Jelikož žalobce vzal zpět žalobu ohledně požadavku na náhradu újmy ve výši 48 816 Kč, proti čemuž žalovaná ničeho nenamítala, soud v daném rozsahu řízení zastavil, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

Skutková zjištění:

8. Ze shodných tvrzení stran, stejně jako z některých listinných důkazů (tj. žádost žalobce s razítkem žalované značícím doručení dne 25. 11. 2016 a stanovisko žalované ze dne 30. 8. 2017) soud zjistil a má za prokázané, že dne 25. 11. 2016 žalobce uplatnil u žalované nároky z důvodu a výše uvedené v žalobě. Ze zmíněného stanoviska žalované soud dále vzal za prokázané, že žalovaná se žalobci omluvila za nezákonné trestní stíhání a přiznala mu zadostiučinění ve výši 48 816 Kč a ve zbylé části žádosti žalobce nevyhověla. Soud tedy konstatuje, že žalobce splnil podmínku pro soudní uplatnění nároku na náhradu škody či nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem předvídanou § 14 zákona č. 82/1998 Sb., *o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád)*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), představovanou předběžným uplatněním nároku u příslušného orgánu (tj. zde žalovaná).
9. Ze shodných tvrzení účastníků řízení vzal dále soud za prokázané následující skutečnosti: dne 12. 2. 2015 bylo žalobci sděleno podezření ze spáchání trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Rozsudkem OS ze dne 28. 7. 2015 byl zdejší žalobce zproštěn návrhu na potrestání, neboť nebylo prokázáno,

že se stal skutek, pro nějž byl stíhán. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2015 byl rozsudek OS ze dne 28. 7. 2015 zrušen v celém rozsahu a věc byla vrácena zpět soudu I. stupně k novému rozhodnutí. Rozsudkem OS ze dne 15. 1. 2016 byl žalobce zproštěn návrhu na potrestání, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž byl stíhán. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 9. 3. 2016 byl napadený rozsudek OS ze dne 15. 1. 2016 zrušen a věc byla vrácena OS k novému rozhodnutí. Rozsudkem OS ze dne 17. 5. 2016 byl zdejší žalobce zproštěn návrhu na potrestání, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž byl stíhán; zmíněný rozsudek nabyl právní moci dne 8. 6. 2016 (shora uvedené skutečnosti soud rovněž zjistil z uvedených listin provedených k důkazu během jednání konaného dne 3. 7. 2018).

10. Z rozhodnutí [redacted] ze dne 26. 3. 2015 soud zjistil, že žalobce byl zproštěn výkonu služby podle § 40 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, a současně bylo rozhodnuto o tom, že žalobci náleží služební příjem ve výši 50 % průměrného služebního příjmu. Důvodem daného rozhodnutí bylo, že na základě provedeného prošetřování GIBS konstatoval, že žalobce vykonával jako úřední osoba v úmyslu opatřit sobě neoprávněný prospěch svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu a byl tedy důvodně podezřelý ze spáchání trestného činu, pročež musel být zproštěn výkonu služby.
11. Z diplomu vystaveného [redacted] znějícího na žalobce soud zjistil, že žalobce absolvoval [redacted] diplom vystaven dne 29. 5. 2013.
12. Z výpovědi svědkyně K [redacted] M [redacted] soud zjistil, že asi po dobu 6 let žije se žalobcem ve společné domácnosti a během nezákonného trestního stíhání žalobce byli závislí na jeho příjmu, protože ona studovala [redacted] na vysoké škole a přivydělávala si pouze brigádou, kdy vydělávala okolo [redacted] Kč měsíčně, přičemž poté, co žalobce dostával pouze 50% platu, tak se jejich finanční situace zhoršila a museli si půjčovat od rodin. To bylo nepříjemné i proto, že museli rodině a přátelům vysvětlovat, co se stalo. Navíc v té době už plánovali společnou budoucnost, což museli odložit; rovněž plánovali pořízení bytu na hypoteční úvěr, ale kvůli snížení platu a trestnímu stíhání žalobce od toho museli upustit zůstat v nájemním bydlení. Žalobce se svědkyní nemají děti. Soud dále z výpovědi zjistil, že trestní stíhání zasáhlo žalobce zejména v tom, že žil v nejistotě a nevěděl, co s ním bude, byl z toho nešťastný; navíc měl dobře rozjetou kariéru a doplnil si vzdělání. Někteří přátelé a známí o trestním stíhání věděli, ale detaily s ním žalobce neprobíral. O trestním stíhání věděli rovněž členové rodiny, protože od nich potřebovali půjčit peníze. Svědkyně dále uvedla, že s žalobcem žijí na malém městě, takže si někteří lidé všimli toho, že žalobce nechodil pravidelně do práce, jako dřív, navíc lidé mívají předsudky, a to i tehdy, kdy trestní stíhání dopadlo pro žalobce dobře. Svědkyně se osobně setkala s tím, že někteří lidé o žalobci říkali, že je [redacted]. Trestní stíhání mělo dopad i na psychiku žalobce, protože žil v nejistotě, lékaře nicméně nenavštěvoval a celou situaci se snažili řešit jako pár, kdy se svědkyně snažila být oporou. Žalobce se svědkyní znovu zvažují pořízení hypotečního úvěru, ale nezačali o tom uvažovat ihned po té, co se žalobce vrátil do zaměstnání, ale až poté, co žalobkyně dostudovala.
13. Z účastnického výslechu žalobce soud zjistil, že po skončení trestního stíhání se snažil odejít z [redacted] neboť u něj vznikl strach v souvislosti s [redacted] jeho práce byla psychicky náročná zejména v kontaktu s lidmi při [redacted] Po skončení trestního stíhání žalobce absolvoval několik pohovorů v rámci policie, když se snažil si změnit pozici, ale

jakmile se zaměstnavatelé dozvěděli o jeho trestním stíhání (z jeho osobní karty), bylo mu naznačeno, že by raději takové osoby se skvrnou v minulosti nezaměstnávali a pohlíželi na žalobce skrz prsty. Trvalo asi rok, než se mu povedlo najít pracovní místo. Následně začal pracovat u [REDAKCE] kde pracuje dodnes. Práci u [REDAKCE] má rád, když [REDAKCE] let pracoval na jednom místě. Většina jeho kolegů vnímala jeho trestní stíhání „v pohodě“ a dala mu najevo, že za ním stojí. Nicméně byli tam i tací kolegové, s nimiž žalobce nevycházel příliš dobře, a ti mu dávali najevo, že se určitě dopustil činu, pro nějž byl trestně stíhán. Žalobce během postavení mimo službu nemohl pracovat jinde, neboť to [REDAKCE] není umožněno. Během té doby dostával [REDAKCE] Kč čistého (po snížení platu). Nejhorší byla nejistota ohledně toho, jak trestní stíhání dopadne, žalobce se cítil, že je obětí celého systému. Navíc, pokud by byl odsouzen, tak by musel vrátit policii částku [REDAKCE] Kč, odpovídající poplatkům za studium, které absolvoval.

14. Na základě provedeného dokazování soud dospěl k závěru o skutkovém stavu, který je shodný se shora uvedenými zjištěními.
15. S ohledem na shodná tvrzení účastníků řízení ohledně průběhu trestního stíhání a s ohledem na to, že účastníci netrvali na provedení důkazů trestním spisem vedeného u OS pod sp. zn. [REDAKCE], soud zmíněný spis k důkazu neprovedl z důvodu nadbytečnosti.

Právní úprava:

16. Podle § 1 zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 2 zákona se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.
17. Podle § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.
18. Podle § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle odst. 2 má právo na náhradu škody i ten, s nímž nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, ačkoliv s ním jako s účastníkem řízení jednáno být mělo.
19. Dle § 8 odst. 1 zákona platí, že nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, lze uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
20. Podle § 14 odst. 1 zákona se nárok na náhradu škody uplatňuje u orgánu uvedeného v § 6 (tj. podle § 6 odst. 2 písm. a) Ministerstvo spravedlnosti). Podle § 15 odst. 1 zákona platí, že přízná-li příslušný úřad náhradu škody, je třeba nahradit škodu do šesti měsíců od uplatnění nároku. Dle § 15 odst. 2 zákona se poškozený může domáhat náhrady škody u soudu pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.
21. Podle § 31a zákona platí, že bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by

se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Právní posouzení dané věci:

22. Z podání žalobce a z jeho vyjádření při jednání vyplynulo, že se domáhal přiměřeného zadostiučinění z titulu nezákonného trestního stíhání ve výši 120 500 Kč, a následně po částečném zpětvzetí pouze částky 71 684 Kč. Soud se tedy nejprve zabýval důvodností uplatněných nároku především z toho pohledu, zda jsou naplněny obecné předpoklady pro vznik nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy.
23. Jak plyne ze shora uvedeného, zákon v obecné rovině rozeznává dva odpovědnostní tituly, a to nezákonné rozhodnutí a nesprávný úřední postup (srov. § 5 zákona). Stát přitom za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem či nezákonným rozhodnutím odpovídá objektivně (tj. bez ohledu na zavinění – srov. § 2 zákona) za současného (kumulativního) splnění tří podmínek: (i) příslušný orgán státu vydal nezákonné rozhodnutí (či došlo k nesprávnému úřednímu postupu); (ii) poškozenému vznikla újma (tj. majetková - škoda - či nemajetková); a (iii) újma je v příčinné souvislosti s takovým nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem, jinými slovy je mezi nimi dán vztah příčiny a následku.
24. Soud v obecné rovině konstatuje, že nárok na náhradu škody či poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobené zahájením trestního stíhání, jež neskončilo pravomocným odsouzením, se posuzuje podle ustanovení § 5 písm. a), § 7 a § 8 zákona jako nárok na náhradu újmy způsobené nezákonným rozhodnutím (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 1 Cz 6/90 ze dne 23. 2. 1990, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001 ze dne 31. 3. 2003). Jiné než odsuzující rozhodnutí je totiž v zásadě rozhodnutím, které ve svých důsledcích ruší účinky zahájeného trestního stíhání a má tak stejné důsledky jako zrušení nezákonného rozhodnutí podle § 8 odst. 1 zákona.
25. **Vzhledem k výsledku předmětného trestního řízení tedy soud dospěl k závěru, že je dán odpovědnostní titul spočívající v nezákonném rozhodnutí (nezákonném trestním stíhání),** neboť žalobce byl obžaloby zproštěn z toho důvodu, že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž byl žalobce stíhán. Existenci odpovědnostního titulu ostatně připouští i sama žalovaná, která žalobce odškodnila, jakkoli ne v plně žalobcem požadované výši.
26. Co se týče vzniku nemajetkové újmy z důvodu zahájení a vedení trestního stíhání, nejde o vyvratitelnou domněnku, ale újma z důvodu trestního stíhání musí být prokázána, (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 3. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2555/2010 či ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011). Soud tak vychází z toho, že vznik nemajetkové újmy (jakkoliv je každé trestní stíhání dle nálezů Ústavního soudu ČR sp. zn. IV. ÚS 428/05 spojeno vždy s jistým zásahem do osobnostních práv trestně stíhaných osob) není na místě presumovat, ale prokazovat, stejně tak jako intenzitu (případně) újmy odůvodňující peněžité odškodnění.
27. Soud při stanovení formy a výše zadostiučinění vycházel v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu ČR ze tří základních kritérií: (i) z povahy trestní věci, (ii) z délky trestního řízení a (iii) z dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce. Povahou trestní věci se myslí zejména závažnost trestného činu, který byl poškozenému kladen za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou poškozený trestní řízení vnímá. Dále je třeba vycházet z toho, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva

namístě pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (srov. např. rozhodnutí ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011).

28. V daném případě žalobci hrozil nepodmíněný trest odnětí svobody (sazba 1 rok až pět let) nebo zákaz činnosti, přičemž se jednalo o trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby. **Povahu věci soud hodnotí jako spíše závažnější, neboť** takové trestné činy jsou zpravidla veřejností vnímány velmi negativně. Co se týče trvání zásahu spočívajícího ve vedení nezákonného trestního stíhání, tak ten trval od 12. 2. 2015 do 8. 6. 2016 (právní moc zprošťujícího rozsudku). Dle **soudu délka posuzovaného trestního stíhání (tj. cca 16 měsíců) nebyla nijak nepřiměřená**. Soud nicméně vzal v úvahu, že do skončení trestního stíhání byl žalobce v nejistotě ohledně dalšího vývoje ve věci. Nadto nebylo možné pominout ani to, že žalobce byl 3x zproštěn návrhu na potrestání, přičemž 2x bylo zprošťující rozhodnutí zrušeno odvolacím soudem, což posilovalo žalobcovu nejistotu ohledně výsledku trestního řízení.
29. Žalobce dále vylíčil **dopady nezákonného trestního stíhání** ve své osobní sféře, a to ve sféře rodinné (s partnerkou museli odložit plány ohledně budoucího společného života (tj. pořízení vlastního bydlení na hypoteční úvěr, děti, dopady do rodinného rozpočtu z důvodu snížení platu o 50%); musel si s ohledem na snížení platu půjčovat peníze od členů rodiny). Žalobce rovněž tvrdil dopady do sféry pracovní, neboť byl po dobu vedení trestního stíhání postaven mimo službu a pobíral pouze 50% výše platu, nadto při hledání práce po skončení trestního stíhání byl opakovaně konfrontován se svou minulostí v tom smyslu, že nebyl přijat [REDAKCE], o které se ucházel z důvodu vedení trestního stíhání pro jeho osobě v minulosti; po návratu do služebního poměru se při své práci obával, aby znovu nebyl obviněn, [REDAKCE] a tak se takové práci snažil vyhýbat. Žalobce dále tvrdil, že bylo poškozeno jeho dobré jméno a pověst, neboť se na malém městě, kde žije, rozšířila informace o jeho trestním stíhání a postavení mimo službu a musel tak čelit dotazům svého okolí. Soud má za to, že žalobce prokázal snížení své reputace a dobré pověsti z důvodu trestního stíhání, stejně jako dopady do pracovní sféry, jakkoli měl od většiny svých kolegů podporu; uvedený dopad byl dle soudu o to intenzivnější, že žalobce měl prokazatelný zájem o službu [REDAKCE], což dokládá mj. doplnění si vzdělání v daném oboru. Ze svědecké výpovědi rovněž vyplynulo, že žalobce neměl v důsledku trestního stíhání zdravotní (fyzické či psychické) potíže.
30. **S přihlédnutím ke shora uvedeným skutečnostem dospěl soud k závěru, že žalobci zahájením a vedením nezákonného trestního stíhání vznikla nemajetková újmu spočívající v zásahu do jeho osobní sféry, a to v takové intenzitě, jež odůvodňuje odškodnění v penězích.**
31. V souladu s rozhodovací praxí Nejvyššího soudu (srov. např. rozhodnutí 30 Cdo 3212/2015 ze dne 16. 5. 2017) soud dále provedl srovnání s jinými obdobnými případy odškodnění, a to konkrétně s odškodněním, jež se dostalo poškozenému v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 12 C 73/2014, kdy poškozenému (který byl [REDAKCE]) byl postaven mimo službu jako v posuzovaném případě) hrozil trest odnětí svobody (sazba 1 rok až 5 let) jako v tomto případě, zásah spočívající ve vedení trestního stíhání trval po dobu cca 1 roku a 11 měsíců (tj. o cca o 7 měsíců déle než v předmětné věci) a stejně jako u žalobce byl prokázán zásah do osobní sféry poškozeného (snížení platu, strach o zabezpečení rodiny, poškození dobrého jména), a dostalo se mu (po změně ze strany Městského soudu v Praze) zadostiučinění ve výši 25 000 Kč (poté, co mu žalovaná již poskytla částku 75 000 Kč, tj. celkem byl odškodněn částkou 100 000 Kč).

32. Na základě provedeného dokazování dospěl soud k závěru, že adekvátní výše zadostiučinění újmy žalobce činí 100 000 Kč. S ohledem na to, že žalovaná již částečně plnila, soud rozhodl jak uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku a žalobci přiznal částku 51 184 Kč.

K nákladům řízení:

33. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 142 odst. 3 o.s.ř., podle něhož i když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li úspěch v poměrně nepatrné části, nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku, nebo na úvaze soudu, za použití § 146 odst. 2 druhé věty o.s.ř. (žalovaná částečně plnila po podání žaloby a zároveň po šesti měsících od uplatnění nároku).
34. Náklady řízení žalobce sestávají z odměny na právní zastoupení, a to v rozsahu 6 úkonů právní služby dle § 7 bod č. 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif* (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 1. 2014 sp. zn. 30 Cdo 3378/2013), kdy tak za jeden úkon právní služby náleží částka 3 100 Kč. V souladu s § 11 advokátního tarifu soud přiznal odměnu za následující úkony právní služby: převzetí věci, žaloba, 2x účast na ústním jednání a částečné zpětvzetí žaloby a doplnění podání ve věci, tj. celkem za úkony právní služby 18 600 Kč, a příslušných 6 režijních paušálů po 300 Kč (celkem za paušály 1 800 Kč). Celkový součet nákladů na právní zastoupení činí částku 20 400 Kč, která byla navýšena o 21% DPH ve výši 4 284 Kč. Celkem tedy náleží žalobci na náhradě nákladů vynaložených na právní zastoupení částka 24 684 Kč. Proto soud rozhodl, jak uvedeno ve výroku IV.

Ke lhůtě k plnění:

35. Lhůta k plnění byla stanovena v souladu s § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř., když soudu je z jeho činnosti známo, že uvedená lhůta odpovídá technickoorganizačním podmínkám čerpání peněžních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaná jako organizační složka státu řídí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení, a to k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo nařízení exekuce.

Praha 28. srpna 2018

Mgr. Daniela Břízová Ratajová, LL.M. v. r.
soudkyně